

Ý KIẾN MỘT AH VỀ CÁC ĐOÀN THÊ YÊU NƯỚC

ĐƯỜNG HOẠT ĐỘNG Ở TRONG NƯỚC CÙNG NHU Ở HÀI NGOẠI

Tôi đã từng nghe nói đến kháng chiến từ thời 1945, lúc còn ở Trung học đệ nhất cấp. Và tôi đã nhìn các anh ở đệ nhị cấp "xếp bút nghiên lên đường tranh đấu" với tất cả tinh thần lồng ngực mộc. Qua năm 1946, mặc dù chưa đủ tuổi quân dịch, tôi vẫn theo một số bạn đồng khóa gia nhập đoàn ngũ Liên lạc viên đi... kháng chiến... cho đến ngày tôi bắt đầu tinh ngộ trước cảnh Cộng sản đàn áp các đảng phái quốc gia, và trở về thành đi học lại.

Thế nhưng Cộng sản đã khéo tuyên truyền xách động dưới chiêu bài "kháng chiến giành độc lập" nên cả một thế hệ thanh niên cõi lửa tôi, phần đông đã nghe theo suốt 30 năm trời (1945-1975) làm bia đỡ đạn cho chúng, tưởng đâu ngày chiến thắng cuối cùng sẽ là ngày vinh quang của dân tộc, ngày toàn dân đoàn kết xây dựng quốc gia trong Thanh Bình và Thịnh Vượng, chứ có ngờ đâu sau năm 1975 nghĩa là sau khi "đánh cho Mỹ cút đánh cho Ngụy nhào", nước VN vẫn còn nghèo khổ, vẫn còn chiến tranh với Trung Cộng, với Cao Mèn; ở ngoài thi lường đầu thọ địch; ở trong thi dân chúng bất bình, người vô bùng lập chiến khu, kẻ vượt tuyến di tản ra nước ngoài, chết đủ cách, đủ kiểu, ai thoát được tử thần và bần tay hải tặc thi sống vất vưởng nơi đất khách quê người, rải rác khắp năm châu, thật là đau buôn, tủi hận.

Qua Mỹ đây được mấy năm, tôi lại nghe nói đến kháng chiến. Từ một Võ Đại Tôn quyết tâm về nước xem xét tinh hình đến một Trần Văn Bá và các đồng chí tổ chức tiếp vận cho kháng chiến quốc nội, kẻ thi bị bắn công khai, người thi bị bắt, sống chết chưa biết thế nào; tuy việc chưa thành nhưng hành động anh hùng của Võ Đại Tôn và của nhóm Trần Văn Bá đã đánh thức lương tâm đồng bào ở hải ngoại và cho thế giới thấy về một thực tế kháng chiến gian khổ ở bên trong Việt Nam Cộng Hoà Xã Hội Chủ Nghĩa!

Và còn nhiều người nữa, những người âm thầm hoạt động ở khắp nơi, hy sinh mọi hạnh phúc cá nhân, gia đình để dấn thân vào con đường phục quốc, những người đã bôn ba khắp thế giới thành lập các cơ sở yểm trợ kháng chiến hoặc đã dấn thân trở về VN để sát cánh cùng các chiến sĩ quốc nội như nhà văn Võ Hoàng và một số cựu quân nhân VNCH, những người đã thiết lập và điều hành dài Phát Thanh Kháng Chiến từ 1983, đã sáng tác và phát hành những ấn phẩm văn hóa kháng chiến, để cao tinh thần phục quốc cũng như nuôi dưỡng ý chí đấu tranh trong các giới đồng bào, nhất là thanh niên, cho ngày quang phục Tổ Quốc.

Đó là nói đến những người VN còn nghĩ đến nước Việt Nam, chứ trên thực tế vẫn còn một số người VN đứng ngoài lề cuộc kháng chiến phục quốc, cho rằng thoát qua đây được rồi thi "sống chết mặc bấy"; có người lại côn đồ ý làm thay đổi, với những luận điệu thắc mắc hoặc chỉ trích vô trách nhiệm để cố che dấu sự thô sơ, sự bong bóng giờ, sự cầu an của mình.

người/
Thật ra chẳng cần phải thắc mắc Đài phát thanh đặt ở đâu, ai bảo trợ, ... mà chỉ cần nghe những/di tản mới qua sau 1983 thuật lại, mỗi ngày đêm ở VN họ đã lén nghe mấy lần dài kháng chiến là đủ để cho chúng ta phấn khởi và cảm phục những người làm công tác tuyên vận đó.

Tôi nhớ những năm đầu mới di tản qua Mỹ, cựu Chuẩn tướng công binh NVC đã hăng say đi đó đi đây, đi qua cả Hoa Thịnh Đốn gấp các tòa đại sứ Thái Lan, Đài Loan để xin thiết lập đài phát thanh nhưng đều bị từ chối vì các nước ấy sợ trở ngại ngoại giao. Ông bèn hô hào mua lại một chiếc tàu cũ đem về Biển Đông lập đài phát thanh lưu động, nhưng cũng bất thành. Đến như ông tiến sĩ Phạm Kim Vinh trong cuốn sách "Nước Việt Nam thứ ba" của ông ấy, khi băn đến tinh cách quan trọng và cấp thiết của một đài phát thanh chống cộng (cho VN), đã nhận định rằng "việc thiết lập đài phát thanh không khó vì nhân tài VN di tản rất nhiều, kỹ thuật cao, có thể lập đài ở Mỹ nói về VN đủ sức! miễn là Mỹ chịu giúp VN lập đài và cung ứng tiền bạc như đã giúp đài Marti cho kháng chiến Cuba".

Đây là luận điệu của mấy ông tri' thức xa lông, cái gì cũng "miễn là", cũng "nếu", cuối cùng chẳng có gì hết. Nhưng khi có người làm được thí điểm ra nghi kỵ, không chịu phổi kiểm, cứ chủ quan cho rằng mình mà không làm được thí đánh có ai làm được, cho nên đã để pha chí' trích dài kháng chiến hiện tại hoạt động hàng ngày về VN là giả, là bịp.

Có người khi thấy một vài đoàn thể, mặt trận chia rẽ thi đã vội cho rằng các cơ quan này đã làm mất lòng tin nơi kháng chiến. Thiết nghĩ việc kháng chiến là việc của toàn dân trên toàn diện. Đồng bào kháng chiến không phải vì Ông X, Ông Y, mà vì nước Việt Nam yêu dấu. Dù các cơ quan ấy có chia rẽ thi' nhưng Ông X, Ông Y cũng chí' là những viên gạch lót đường trên đường diệt cộng cứu quốc. Họ đã đi được một chặng đường kháng chiến, ít nhất cũng trên phuong diện tổ chức cơ sở và gây uy tín với ngoại quốc, nhất là đối với các nước có liên hệ đến VN. Bây giờ đến phiên những người khác hãy tiếp tục rút ngắn đường về bằng cách tích lũy công tác hoạt động, chứ đừng cản trở công việc của người khác mà sa vào bẫy chia rẽ của Việt Cộng. Hãy dấn thân làm thật đi thi sẽ thấy đồng bào ủng hộ ngay chứ đồng bào không bao giờ mất lòng tin nơi kháng chiến. Hữu xạ tự nhiên hướng. Nếu có người nào mất lòng tin nơi kháng chiến là vì trước sau họ không có lập trường kháng chiến vững chắc cho nên trước bất cứ vấn đề, tin tức gì, họ rất dễ bị dao động, thắc mắc, nghi kỵ, như lời Cụ Phan Bội Châu than thở cách đây hơn 40 năm :"Ruột gan họ chí' biết có sự phú quý của thân họ, của nhà họ. Trước việc thi' họ chí' ngồi ngó thành bại, sau việc thi' họ lựa sống theo chiều".

Nếu những người này chịu khó suy nghĩ thi sẽ thấy con đường kháng chiến đây không gai nguy hiểm vì kẻ thù của chúng ta rất quyết. Những người đi kháng chiến phải là những người có tinh thần dấn thân cao độ mới dám rời bỏ vợ con, công ăn việc làm, để làm công việc đội đá và trời gian lao và khổ cực.

Tuy nhiên kháng chiến không phải chí' có một con đường trở về VN cầm súng đánh Việt Cộng mà còn có những con đường khác có thể' thực hiện ngay ở đây, trong đồi sỏi hàng ngày, không một chút mặc cảm, bằng cách này hay cách khác, vì VC đã tổ' chức và hoạt động ngay bên lưng chúng ta, như tổ' chức kinh tài, gửi người vào các đoàn thể VN di tản, tung sách vở báo chí' phim ảnh cộng sản vào các trường học để' đánh luâ thanh thiếu niên, đôi khi làm chuyện xấu xa trong cộng đồng VN như cướp bóc, giết người, để' bôi nhọ công động, đừng gây ông đập lưng ông. Nếu chúng ta đúng vi' một vài quyền lợi nhỏ nhen mà tham gia các tổ' chức kinh tài của VC hoặc để' cao cảnh giác chặn đứng các hoạt động xuyên tạc, dụ dỗ của VC, tức là chúng ta đã tiếp tay kháng chiến, thâu ngắn ngày về với đất nước thân yêu.

Xét cho cùng, giai đoạn này là giai đoạn sàng lọc. Ai làm được gì hướng về Việt Nam Quốc Gia, hãy để' cho họ làm trong tinh thần "không chê việc để mà cũng không sợ việc khó" vì công cuộc kháng chiến có tinh cách toàn dân và toàn diện.

Tuy nhiên nói thi để' nhưng một khi bắt tay vào việc mới thấy khá nhiều trở ngại do tinh trạng chia rẽ gây ra, mặc dù ai cũng biết đoàn kết là sống, là sức mạnh để' đương đầu và cả thắng Cộng Sản.

Trong một bài nói về "Thông nhất tư tưởng", ông Duy Phong đã đặt câu hỏi :"Tại sao các tổ' chức cũng chống Cộng sản Hà Nội mà không ngồi lại được với nhau ?" và Ông ấy đã trả lời :"Đoàn kết là một việc tốt đẹp và cần thiết nhưng vẫn chưa thực hiện được, nhưng cũng đúng lấy đó để' nắn lồng bỏ cuộc vi' xưa nay vã khắp nơi, các cuộc cách mạng đều có nhiều phe, nhiều nhóm, bởi lẽ mục tiêu có thể giống nhau, nhưng chính kiến, chủ trương đường lối kế hoạch khác nhau, chưa nói đến đồ' ký cá nhân; trong khi đó đoàn kết chí' thực hiện được trong những trường hợp :

- có một lãnh tụ sáng chóe, xuất chúng, có sức hấp dẫn tất cả tổ' chức ly tâm trở về quy tâm (thượng sách),
- tất cả các tổ' chức cũng chung một mục tiêu bị kẻ thù chung đưa vào huyệt lô (hạ sách),
- một tổ' chức vượt hẳn lên và có hấp lực kéo các tổ' chức khác quy về một mối (trung sách),

- các tổ chức ngồi lại với nhau dưới áp lực quốc tế (hà sách).

Tất cả các trường hợp trên đây cho đến nay chúng ta vẫn chưa thực hiện. Tuy nhiên, trong lúc chờ đợi ngày thống nhất, chúng ta phải phân biệt cho rõ bạn và thù : đối với bạn, nếu có mâu thuẫn, cần phải hóa giải, thỏa hiệp, nếu không thì đừng phá hoại lẫn nhau, dù bằng lời nói. Đối với kẻ thù, chúng ta phải triệt để chống đối ...". Tôi xin được ghi thêm, nhất là trước một kẻ thù xảo quyệt gian manh, chúng ta phải luôn luôn đề cao cảnh giác, vì bất cứ ai dù trong sạch tài giỏi đến đâu, lúc này đứng ra làm bất cứ việc gì đều bị cán bộ CS nắm vững bối lò để cho đồng hương chán nản, nghi kỵ lẫn nhau.

Do đó, chúng ta cần có một lập trường kháng chiến vững chắc, sẵn sàng yểm trợ công cuộc phục quốc ở bên nhà bằng một tinh thần dân tộc, tự minh tinh đến với kháng chiến chứ đừng coi kháng chiến như một món hàng chờ quảng cáo, mới mọc mới tham gia, hoặc đứng bên lề tự ví mình như cô

"Thương nữ bất tri vong quốc hận

Cách giang do xướng Hậu Đinh Hoa".

Bí chú - Câu này đại ý nói : cô gái bán hàng không biết nhục mất nước nên cứ đứng bên kia sông ca hát vui chơi.

San Francisco, 7-7-87

Một AHCC

Quý vị nào muốn có tài liệu về kháng chiến xin liên lạc :

- Bắc Mỹ : KHÁNG CHIẾN, P.O.Box 7826, San Jose, CA 95150, USA

- Á Châu : KHÁNG CHIẾN Á CHÂU, P.O.Box 223, Shiba Tokyo, 105-91, JAPAN

- Âu Châu : KHÁNG CHIẾN ÂU CHÂU, B.P.131, 92146 Antony Cedex, FRANCE

- Úc Châu : KHÁNG CHIẾN ÚC CHÂU, P.O.Box 417, Granville, NSW 2142, AUSTRALIA

hoặc : The Vietnamese Resistance

1900 M street NW = 1318

WASHINGTON DC 20036, USA

(301) 474-2115

-:-:-:-:-:-:-:-:-:-:-:-:-

Chân thành Cảm tạ

Chúng tôi xin chân thành cảm tạ toàn thể quý Ái-Hữu Công-Chánh, đã đến chia buồn, phúng điếu, Gởi thư, điện thoại, tham dự tang lễ và tiễn đưa Cha chúng tôi là :

Ông DƯƠNG THANH ĐÀM

PHÁP DANH TRÍ LUẬN

Từ trần ngày 13-08-1988, nhằm mùng 2 tháng 7 năm Mậu-Thìn, tại Montréal, Canada, hưởng thọ 57 tuổi.

Trong lúc tang gia bồi rôi, có điều gì sơ suất, kính xin
quí vị niệm tình tha thứ.

Bà quả phụ DƯƠNG THANH ĐÀM và các con.